

Prisen på forsikringen afspejler risikoen for, at den kommer til udbetaling, altså i dette tilfælde renterisiko. Selskaberne skal betale forud til staten, men den har ikke nogen likviditetseffekt for selskaberne, idet betalingen foregår ved omlægning af deres portefølje, f.eks. fra obligationer og aktier til optioner. Der er derimod en omkostning forbundet med optionerne i form af afskrivning af optionens værdi over dens løbetid.

Der vil ved udformningen af modellen blive lagt vægt på, at selskabernes udgifter til ordningen bliver rimelige. Hvis meromkostningerne for selskaberne/ pensionsopsparerne bliver meget høj, kan det få selskaberne til ikke at gøre brug af ordningen. Hertil kommer, at en del af risikoen for ikke at kunne opfylde rentegarantierne skyldes den skærpede beskatning i pensionsafkastbeskatningsloven.

Når optionen prisfastsættes til markedspris betyder det, at der ikke er noget *forventet* provenutab for staten, men staten bærer alene en *optionsrisiko*. Det betyder, at hvis renten falder mere end det er forventet ved prisfastsættelsen af optionen, så vil det give et provenutab. Staten forsikrer sig sædvanligvis ikke mod finansielle risici, men staten kan vælge at genforsikre sig på de internationale finansielle markeder.

4. Det videre arbejde

Regeringen vil til foråret fremsætte lovforslag, hvor der sker en nærmere udmøntning af forsikringsmodellen. Dette sker med henblik på, at

institutterne inden udgangen af år 2000 kan få tegnet de nødvendige optioner.

Herudover er der behov for en række yderligere initiativer som led i en samlet løsning.

Regeringen vil i samarbejde med branchen drøfte den fremtidige indretning af rentegarantisystemet. Såvel År 2000-udvalget som Pensionsmarkedsrådet har peget på, at det nuværende rentegarantisystem kan have nogle utilsigtede virkninger set over et længere tidsforløb. Samtidig må der tages hensyn til, at pensionsinstitutterne ikke stilles konkurrencemæssigt dårligere i deres produktudbud end institutter i andre europæiske lande.

Der er behov for, at der foretages en præcisering i lovgivningen for at undgå en uønsket omfordeling mellem ordninger med forskellig garanteret rente.

ATP-ordningen opererer stadig med en implicit rentegaranti på 4,5 pct. hvilket er uholdbart på længere sigt. Derfor er der i sommeren 1999 nedsat en arbejdsgruppe under Økonomiministeriet med repræsentanter fra Arbejdsministeriet, ATP og Finanstilsynet, der skal undersøge mulighederne for at fremtidssikre ATP-ordningen.

Hermed slutter redegørelsen.